

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 133/03-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., bytom K., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 879/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a ako návrh podaný oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 16. júna 2003 doručené podanie M. P., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „Podnet“, ktoré vzhľadom na jeho obsah ústavný súd posúdil ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho

práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 879/02.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 2. mája 2000 okresnému súdu žalobu, ktorá do dnešného dňa nie je rozhodnutá, keď okresný súd ju „po viac ako 3 rokoch poslal na rozhodovanie Okresnému súdu Bratislava I“. Z pripojeného podania predsedu okresného súdu z 2. apríla 2003 označeného ako „Podanie – odpoveď“ vyplýva, že „z dôvodu miestnej nepríslušnosti spis bol dňa 20. 2. 2003 odstúpený na ďalšie konanie Okresnému súdu Bratislava I“. Z pripojeného listu sťažovateľa z 28. apríla 2003 označeného ako „Opakovaná sťažnosť“ vyplýva, že „V marci 2003 som poslal (...) sťažnosť o marení uznesenia Najvyššieho súdu SR Okresným súdom Košice I. 2. apríla 2003 som obdržal od Okresného súdu Košice I odpoveď (...)“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na

predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03). Obdobne to platí aj pre právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru (I. ÚS 34/03, I. ÚS 65/03).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namietal porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote, podľa označených článkov ústavy a Dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 879/02, ktoré sa začalo podaním jeho žaloby na tomto súde 2. mája 2000.

Z písomností, ktoré sťažovateľ pripojil k sťažnosti, však vyplýva, že okresný súd najneskôr od 6. marca 2003, keď z dôvodu miestnej nepríslušnosti zaslal spis vo veci jeho žaloby z 2. mája 2000 Okresnému súdu Bratislava I, už vo veci nekoná a nemôže sa už odvtedy preto dopúšťať konania, ktoré je v rozpore s označenými právami sťažovateľa. Sťažovateľ sa teda o skutočnostiach týkajúcich sa namietaného postupu okresného súdu dozvedel najneskôr 2. apríla 2003 z odpovede jeho predsedu, keď mu postúpenie veci bolo oznámené. Predmetnú sťažnosť sťažovateľ ústavnému súdu však podal až 16. júna 2003, t. j. v čase, keď už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom.

Ústavný súd vo vzťahu k napadnutému konaniu pred okresným súdom musel preto sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako návrh podaný oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2003